

L'ALEGRIA VERITABLE

Marko I. Rupnik en la seva obra *El discerniment*, descriu dues menes d'alegria. Una que anomena *efervescent* com la que provoca el cava en el moment que salta el tap i s'obre l'ampolla i que és una explosió de bombolles i de força. Però a mida que van passant les hores, el contingut es torna amargant, si l'envàs s'ha deixat obert. També hi ha situacions en la vida, que ens impacten i ens proporcionen una mena de sobredosi d'exaltació i de goig, però després quan van passant els dies ens deixen buits. Això els passa a aquells que pensen que el més important és adquirir moltes coses, menjar, beure, anar a l'última moda, portar una vida de canvis continus, gaudir d'una sexualitat promiscua, multiplicar les relacions a través de les xarxes socials, etc., que en els fons ens creen escenaris fugissers i focs artificials, que acaben convertint-se en no res i deixen el cor entristit. Però hi ha una altra alegria silenciosa i més duradora, quan hom se sent ple de felicitat sense motiu aparent, se sent habitat per una força interior, de la qual brollen: serenitat, entusiasme, pau, ganes de viure, de treballar i de fer el bé sense parar la mà per cobrar el favor. Aquesta alegria no és sorollosa, certament, però qui la té, gaudeix de la bellesa de les flors i de l'estelada, de la vista del mar que asserena, de les coses petites, del dia a dia, de la de la "santa" rutina (que tantes coses ens facilita i tants hàbits de vida sana que crea en nosaltres), veure créixer els fills, resar amb devoció, realitzar amb gust el treball, gaudir de l'amistat i de la taula compartida, de l'airet de matinada, dels rajos del sol, de la música, de la poesia... Encara recordo, quan els diumenges, abans de les 9 del matí, per anar a dir missa a Vallcanera i passava per davant de la discoteca Millennium, que veia joves dormint dins els seus cotxes. I això em féu reflexionar que l'alegria d'aquest món va en direcció contrària a l'alegria espiritual. L'alegria del món va de fora a dintre. Perquè aquests joves han estat dins la discoteca unes hores i allí, l'alegria produïda per la música, la beguda, la companyia... ha penetrat, pels seus sentits exteriors, fins al fons del seu cor i per unes hores han oblidat els seus problemes i estat feliços. Però aquesta alegria sorollosa s'acaba aviat. Mentre que l'alegria que ve de Déu, va de dins cap enfora. És una alegria silenciosa, com l'aigua de les sèquies que alegra la ciutat de Déu (salm 46,5), però és duradora i d'una manera natural i sense esforç sobreix de nosaltres i omple el nostre entorn. I aquesta és l'alegria veritable, la que mai no s'estronca, i la que si nosaltres no ens la deixem prendre, "ningú no ens la prendrà".

E. ZARAGOZA

EDITORIAL NO HI HA MAL TEMPS, QUE NO REPRESENTI UN BÉ

El títol és la traducció castellana del refrany *No hay mal que por bien no venga*, i aquest podria ser el reflex del que està passant aquest mes d'agost, pel que fa al temps i a les vacances dels que en gaudeixen i es troben a la nostra ciutat. En un mes d'agost atípic de sol i platja, amb majoritàriament uns dies de pluja i fresca, els amants dels banys de mar han vist frustrada les seves aspiracions de gaudir de les capbussades a l'aigua i de bronzejar-se al sol. Aquesta incidència ha estat suplerta de dia per les passejades pels carrers i places de Sant Feliu, veure aparadors i fer visites culturals, etc., tot per tal de passar les hores i dies en una ocupació diferent a la del bany.

I en aquest sentit de *voltar carrers*, cal esmentar aquest passat cap de setmana el gran nombre de passejants que es varen aplegar i veure a les vies on va tenir-hi lloc la botiga al carrer amb les parades dels botiguers oferint els seus productes i articles a preus de saldo. Les parades d'aquests últims es varen ajuntar amb les que formaven els de la fira Paperantic instal·lada a la rambla Vidal, fent que tot plegat tingués un recorregut dels carrers Major, Verdguer, Rutlla, carrers travessers i la mateixa rambla, en un poti poti de barreja de parades i terrasses de bars. Per sort no va aparèixer l'acostumada pluja d'aquests dies i va respectar al nombros públic que va desfilar durant tota la jornada, així com també als venedors. La festa podríem dir que va continuar el diumenge amb la fira d'antiquaris lecsalis que va estar instal·lada als jardins Juli Garreta durant tot el dia.

Com a complement de tot l'esmentat anteriorment, aquest passat diumenge al matí potser es va batre el rècord de cues i embussos de vehicles a la ciutat. I no a la part baixa del passeig i vies del voltant, sinó que també la part alta es va veure afectada. Es va donar el cas que molts vehicles amb possibles visitants de la ciutat, es varen trobar aturats i embussats al final de la ronda de Ponent i que en no poder continuar, donaven mitja volt al primer giratori i se'n tornaven, el que tradicionalment se'n diu *donar mitja volta*. Aquest fet s'ha repetit aquest estiu en més d'una ocasió, ampliat també amb el de posteriorment no trobar lloc per aparcar el cotxe.

Aquest problema de l'aparcament és un mal endèmic de Sant Feliu, i tot i els grans projectes presentats i que estan in mente dels governants locals, no s'ha resolt. Es parla de nous aparcaments a la part baixa o al centre de la ciutat però si aquests acaben essent realitat en els llocs previstos, acabaran essent també un problema pel que fa a embussos i fluïdesa de trànsit. Cal replantejar-s'ho seriosament.

NINOTAIRES GUÍXOLÉS

LA HISTÒRIA S'ESCRIU AMB V

Aquest matí tot mirant el mar tranquil i transparent a Sant Feliu, he pensat que "mai hem estat tan a prop d'estar tan lluny". Ara que arriba setembre amb les seves figures i raïms, els catalans setembre l'associem amb la DIADA, aquest any tricentenària 1714-2014.

Catalunya ha estat terra de lluita i d'afany de llibertat des que els temps són temps. La nostra història és especialment atribuïda, com ho demostren els 300 anys que fa vam sofrir una dura derrota militar, seguida de repressions molt cruels que han posat a prova una capacitat de resistència que és reconeguda per aquells que ens coneixen i ens estimen. Ens cal recuperar l'orgull de ser qui som.

Nosaltres, d'una manera natural, dins de les nostres famílies s'han anat transmetent aquests sentiments i coneixements de catalanitat i que una vegada recuperada la democràcia, tenim el dret de decidir el nostre futur, de fer valer els nostres arguments per anar on volem anar.

Si volem saber on som, només cal recordar les jornades viscudes els darrers 11-S. El 2012 vam constatar que som molts, en el Concert per la Llibertat vam reivindicar tot allò que ens defineix com a país i ens confirma com a poble. El 2013 a les 17:14 vam viure la joia de donar-nos les mans formant la Via Catalana, des del Pertús fins a Alcanar. I ho vam fer per expressar de manera alegre i decidida la nostra voluntat de formar part del concert europeu i mundial en la nostra qualitat de catalans i que volem viure la nostra especificitat, que hi tenim tot el dret.

Aquest 11-S-2014, guanyarem el repté a Barcelona de dibuixar una gran senyera, una gran V polisèmica: V de votar, V de voluntat, V de victòria. I d'aquesta manera projectar al món una imatge modèlica i espectacular d'un procés imparabile que ens converteix en punta de llança de milions de catalans que volem la INDEPENDÈNCIA. Ara és l'hora de fer història.

Allò que no es legitima de cap manera és imposar una convivència que no sigui desitjada. A l'Estat espanyol no hi ha cap altre futur que no impliqui la claudicació nacional, l'assimilació lingüística i l'anorreament cultural i educatiu.

Som gent civilitzada i oberta, disposada a escoltar, però decidits a decidir. Tenim a les nostres mans un present ple d'esperança, tenim arguments, tenim un projecte seductor i bases sòlides. Només volem una Catalunya, un sol poble amb cohesió social i nacional. Aquest és l'Estat que volem i podem construir. Ara és l'hora de rendir comptes amb el passat, d'homenatjar aquells que ho van intentar i no ho van aconseguir.

La força de Catalunya emergeix d'unes multituds que volen escriure la pròpia història i que saben que al final l'escriuen els de la V de victòria.

JOSEP VIADER SERRA

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guíxols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guíxols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS:	ANUAL: 80 €
	TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS:	ANUAL: 100 €
	TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf):	ANUAL: 60 €
	TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACP C
ASSOCIACIÓ
CATALANA
DE LA PREMSA
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència